

Achúcarro i Beethoven

Achúcarro, dimecres a Torroella de Montgrí Foto: TONI LEÓN

Fa vint anys, o més, que cada estiu vaig a escoltar Joaquín Achúcarro en els concerts del Festival Internacional de Torroella de Montgrí. I sempre, cada any, en aquesta festa que és cada un dels seus concerts, recordo la primera vegada que el vaig sentir executar –en una sessió de música a l'ateneu de Santader– la Tocata, adagio i fuga en do major de Johann Sebastian Bach. Gairebé coneixia aleshores el que acabaria sent el meu compositor preferit (conèixer bé la seva música és una tasca inacabable, una tasca de tota una vida), però la seva música és la

veritable música, aquella expressió inesgotable de vida, d'amor, d'elevació intel·lectual necessària per dedicar-se, com faig jo, a l'art de la música. Dec, doncs, a Achúcarro –i a aquell moment memorable– l'experiència de passió per la vida elevada al nivell de creença quasi sagrada. Una vegada més, en el concert d'ahir a la nit, vaig reviure aquell memorable concert, per mi. Però aquesta vegada, juntament amb Bach, hi havia una altra de les obres que segons el meu coneixement musical (millor dit, el meu amor per la música), forma part de la meva iconografia: la segona de les tres últimes sonates de Beethoven. Tant Bach com Beethoven, exigeixen uns coneixements no només tècnics sinó sobretot humans, que difícilment arriben a trobar-se, fins i tot si és –com la meua– una vida llarga i renyida. Al costat d'aquestes obres, les altres del programa, com eren les tres de Franz Liszt, quedaven petites, malgrat ser d'una bellesa indubtable. En escoltar els Funerals que aquest autor va fer, potser en memòria de la seva mare, resultaven teatrals i una mica ampul·losos, no pas per la factura, perfecta, com sempre són les interpretacions d'aquest gran músic que va ser l'autor hongarès, sinó per la teatralitat. Es trobava a faltar la senzillesa divina de Bach o la bellesa tràgica, poderosa com un crit de protesta al cel, una imprecació i alhora demostració amorosa a la humanitat, que es respira en la música del colós de Bonn i que no arrossega fins al cim de la tragèdia que l'home suporta, més aviat malament, davant la seva desaparició inevitable, davant la mort, i no només la seva, sinó també la dels altres, ja que la mort d'ells la vam viure els que quedem esperant la nostra.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 19-08-2011 Pàgina 35

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/444373-achucarro-i-beethoven.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss